

бѣгаха. Всички у дѣдови напуснаха кѣщата и избѣгаха нѣкъдѣ. Останахме само ние съ дѣда. Тогава бѣхъ голѣма колкото тебе Петре, — посочи брата ми леля, — и разбрахъ, че всичкитѣ отъ турцитѣ бѣгатъ. Помня добръ, че заплакахъ и поискахъ да си отида, но дѣдо не ме пусна. Азъ ще те окрия, чедо, небой се, дѣдо е при тебъ — ми каза той и ме поведе къмъ мазата. Тамъ, въ една голѣма каца, задъ многото возилници се скрихме ние съ дѣда.

А той бѣ боленъ и все една натоплена плочка държеше на лѣвата страна подъ кръста си. Колко сме стояли тамъ, незная, но по едно врѣме се чуха бързи стѣпки по стѣлбата. Слѣдъ малко достигнаха до насъ отъ горѣ изъ стаитѣ силни трѣсъци.

Турцитѣ чупѣха и отваряха заключенитѣ сандѣци и врати. Ние несмѣяхме да се помръднемъ. Не се мина много и всичко отихна; нищо не се чуваше вече

— Боли, дѣще, боли! — изохка дѣдо ми и се прѣвиваше съ болния си кръсть. Натоплената му плочка бѣ изтинала и болката му го прѣсви пакъ.

— Читацитѣ се прѣждосаха . . . иди, чедо ми нагрѣй плочката на огъня — замоли ме дѣдо ми.

Азъ го послунахъ: излѣзохъ и отидохъ на огнището. та му стоплихъ плочката. На връщане, току що влизахъ пакъ въ мазата, чухъ страшни гласове задъ себе си. Още непрѣскочила прага и ме заградиха трима турци, накичени съ дълги ножове и съ пищови въ рѣцѣтѣ. Види се, че силно съмъ изплакала, защото тозъ часъ